

Скобелевъ излѣзе отъ града и се спрѣ близо при турскитѣ гробища. Скоро слѣдъ това, къмъ генерала подѣха съ полски галопъ единъ елегантенъ висшъ-офицеръ,*) салютува му и застана задъ него. Задъ този офицеръ, на известна дистанция, идѣха два ескадрона, които продефилираха прѣдъ началника и на поздравѣтъ му отговориха съ грѣмогласни ура!

Азъ се зачудихъ като видѣхъ, че ми даватъ такъвъ многочисленъ ескортъ . . . . .

Слѣдъ единъ часъ ние вече бѣхме посрѣдъ слабо-вълнистия районъ на мѣстността, която се спускаше отъ Чорлянското плато къмъ Мраморното море.

Между това, колкото по-далече отивахме напредъ, толкова по-малко можехъ да си обясня пустотата, която царуваше въ този край, дѣйствително изоставенъ отъ нашитѣ, но въ който би трѣбовало да се намиратъ части отъ руската армия . . . . . Прѣзъ врѣмето на нашия маршъ, охранителната служба се носѣше така, като когато човѣкъ отива по мѣстность, която още не е била обрекогносцирана.

Съ насъ имаше и двама твърдѣ елегантни, изящни офицера; струва ми се, че единия отъ тѣхъ се казваше Каулбарсъ, а другия Келлеръ. На запитванията ми за отсъствието на войски въ този районъ, тѣзи господа ми отговориха съ нѣкакви стратегически — тактически резони, които, по онова врѣме, за менъ бѣха цѣла китайщина!

Така ние пристигнахме въ Фенеръ, едно голѣмо село, населено изключително съ гърци, гдѣто се и поспрѣхме да си поодпочинемъ; при това, никждѣ не се виждаха нито руси, нито слѣди отъ прѣминаването на нѣкоя армия.

*) Това бѣше знаменития кавалерийски генералъ Струковъ.